

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2016, č. j. MSK 93712/2016, **o dopravním přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 7. 11. 2015 v 9:54 hodin v obci Bohumín, na pozemní komunikaci ulice Hraniční, GPS s. šířka 49° 53' 02.74" N GPS z. délka 18° 23' 20.83" ve směru jízdy od Orlové, jako řidič vozidla tovární značky Škoda, RZ X, úmyslně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/hod, o 40 km/hod a více, po odečtu odchylky měřícího zařízení ve výši ±3 km/hod, mu byla zjištěna minimální rychlost jízdy vozidla 91 km/hod, čímž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost

jízdy minimálně o 41 km/hod. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 8.000,- Kč a sankce zákazu činnosti ve výši 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Bohumín, odbor právní a živnostenský, rozhodl o vině žalobce dne 9. 12. 2015 rozhodnutím pod č. j. R 1079/2015, tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující tiskopis oznámení o přestupku sepsaný na místě a podepsaný obviněným s jeho písemným vyjádřením, dokumentaci přestupku se snímkem vozidla, ověřovací list, osvědčení strážníka, určení úseku pozemních komunikací k měření rychlostí Městskou policií Bohumín, dokumentaci místa měřeného úseku, evidenční kartu řidiče a protokol o ústním jednání ze dne 9. 12. 2015.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 9. 12. 2015, č. j. R 1079/2015, potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 7. 2016, č. j. MSK 93712/2016, sp. zn. DSH/7328/2016/Sru. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil a sankce byla uložena zákonným způsobem.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě uvedl žalobní námitku, kterou zpochybňuje, že se přestupku dopustil sám žalobce a žalovaný se s jeho námitkou nevypořádal. Žalobce dále namítá nedostatek naplnění materiálních znaků přestupku, resp. jejich neprokázání.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že se s námitkami žalobce dostatečně vypořádal. Námitku, že žalobce neřídil předmětné vozidlo, dále žalovaný zpochybňuje (mimo opětovnou argumentaci z napadeného rozhodnutí) tím, že žalobce byl v tomto rozsahu až do podání odvolání nečinný. Dle žalovaného je normální reakce člověka ta, že pokud se takový člověk dozví, že byl obviněn z přestupku, který nespáchal, takovou skutečnost oznámí. I k druhé námitce žalovaný uvedl, že se i s touto vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že skutkový stav věci byl dostatečně a bez důvodných pochybností zjištěn, a to i bez výsledku policistů. Žalovaný proto namítl zamítnout žalobu. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 30. 11. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 19. 11. 2015, včetně předvolání na den 9. 12. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení o dopravním přestupku“ ze dne 7. 11. 2015, ve kterém byl strážníkem Městské policie Bohumín zaznamenán přestupek žalobce, přičemž žalobce tento dokument podepsal a vyjádřil se v něm takto: „Uvědomuji si závažnost svého přestupku. Jsem řidič z povolání a zákaz řízení postihne mě i celou mou rodinu. Prosím o přihlédnutí k této skutečnosti“;
- výstup (oznámení o podezření ze spáchání přestupku – dokumentace, č. j. 5/2015/144) z radarového měření s fotografií vozidla tov. zn. Škoda, RZ X, obsahující údaj o naměřené rychlosti 94 km/hod;
- oznámení o podezření spáchání přestupku, který prošetřuje jiný orgán, než Městská policie Bohumín, vypracovaný strážníkem T. K.;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- mapa se zaznačeným místem a směrem měření a místem zastavení a řešení přestupku;
- fotokopii osvědčení R. H. o absolvování základního školení laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM ze dne 9. 11. 2011;
- fotokopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70346-14 ze dne 19. 11. 2014, kterým byla ověřena správná funkčnost měřicího zařízení LTI 20/20 TruCAM, výrobního čísla rychloměru TC001259 s platností do 18. 11. 2015;
- určení úseku pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Bohumín;
- plná moc ze dne 4. 12. 2015 udělaná obviněným (žalobcem) AK Linhart o.s.;
- zahájení řízení o přestupku - předvolání k ústnímu jednání na den 9. 12. 2015;
- protokol o ústním jednání ze dne 9. 12. 2015, kterého se žalobce ani jeho zástupce neúčastnili;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 7. 11. 2015 vydané pod č. j. R 1079/2015.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 30. 12. 2015 blanketní odvolání, přičemž toto bylo doplněno dne 29. 2. 2016 a dne 11. 3. 2016 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení*

vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více,

[10] Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Právní posouzení věci samé

[11] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřijatelná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce.

[13] Námitce žalobce o pochybnosti v otázce prokázané viny krajský soud nepřisvědčil, když není pravda, že by se žalovaný ve svém rozhodnutí k této situaci nevyjádřil. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 15. 7. 2016, č. j. MSK 93712/2016, sp. zn. DSH/7328/2016/Sru uvedl, že při policejní kontrole byl žalobce ztotožněn na základě OP, ŘP, kdy není pochyb o skutečnosti, že řídil předmětné vozidlo. Žalobce v průběhu správního řízení – a ani následně v soudním řízení – netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnosti o průběhu ztotožňování řidiče v osobě žalobce (např. ztráta dokladů, atd.), a zároveň žádná obdobná skutečnost nebyla ve správním řízení zjištěna, soud proto nepochybuje, že předmětné vozidlo řídil právě žalobce – o uvedené skutečnosti též nepřímě svědčí to, že policií zastavený řidič se do tiskopisu „oznámení o dopravním přestupku“ k přestupku vyjádřil zcela konkrétně a přestupek uznával a žalobce ani v náznaku s uvedeným vyjádřením nepolemizoval. Soud má proto za dostatečně skutkově zjištěno, že přestupek spáchal žalobce, aniž by bylo nutné toto prokazovat dalšími důkazy, např. výpověďmi strážníků.

[14] Soud se nepřiklonil ani k námitce žalobce o nedostatku naplnění materiální stránky přestupku, což zdůvodňuje níže.

[15] V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „*Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.; pozn. soudu – jde o zákon 140/1961 Sb., Trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové*

podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejjednodušší běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008). Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, kterého se ostatně dovolává i stěžovatel, uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako podle předcházející úpravy u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

[16] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, uvedl, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

[17] V rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, Nejvyšší správní soud dodal, že je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.

[18] V žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, se Nejvyšší správní soud sice zabýval materiálním aspektem přestupku, jednalo se však o kvalitativně zcela odlišný případ, kdy byla povolená rychlost překročena o 2 km/hod, zatímco v případě žalobce šlo o překročení rychlosti o 41 km/hod – již z tohoto důvodu jsou oba případy věcně nesouměřitelné. Téměř dvojnásobné překročení povolené rychlosti proto není „lehce vyšší rychlost než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu“. Soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, sděluje, že by se v tomto případě muselo jednat o velmi významné skutečnosti, které by oslabily materiální stránku přestupku. K této situaci však prakticky nemohlo dojít, neboť škodlivost protiprávního jednání žalobce v tomto případě byla vysoká. Soud se proto přiklonil k, byť velmi zjednodušenému a nedokonalému, názoru žalovaného (a názoru správního orgánu I. stupně), že při rychlosti 91 km/hod (tedy překročení maximální povolené rychlosti o 41 km/hod v obci) lze těžko reagovat na náhle vzniklou kolizní situaci a také znesnadnění možnosti ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích adekvátně a bezpečně reagovat na rychlou jízdu vozidla.

Soud proto nepokládá za nutné, aby správní orgán provedl výsledky strážníků, že žalobce nikoho neohrozil, nebo jaká byla hustota provozu.

[19] Krajský soud v tomto případě neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn (např. že by se jednalo o jízdu na závodním okruhu v obci), a uzavřel, že jednáním žalobce, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 41 km/hod, došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť popsáný skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu, též ani k plynulosti provozu jako celku, byť z pohledu žalobce se mohlo jednat o jízdu více než plynulou, nepřispěl. V nyní projednávané věci jde ovšem o překročení nejvyšší dovolené rychlosti značně výrazně, přičemž z tvrzení stěžovatele ani z obsahu spisů nevyplývají jakékoli okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání stěžovatele pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je charakteristická pro běžně se vyskytující daný typ přestupku. Z uvedených důvodů se stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008- 45, dovolává nepřipadně. V podrobnostech pak krajský soud také ve vztahu k této námitce odkazuje na přílehlavé závěry správních orgánů.

Závěr a náklady řízení

[20] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[21] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s., zamítl a ztotožnil se závěrem správních orgánů.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

V Ostravě dne 3. srpna 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně